

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Št. 7.

Ljubljana, dné 1. julija 1900.

VIII. tečaj.

Zveneli cvetki...

(Črtica. Spisal *F. S. Pavletov.*)

I.

„Kako dolgo pa še ne smem k Cenki, mamica?“ Tako dolgo je že nisem videl,“ je vpraševal devetletni Mihov Nacek mater, ki je na nizkem pragu male hišice sedela in lupila krompir za večerjo.

„Še danes ne, jutri in pojutranjem ne... Če bi šel sedaj k nji, potem bi pa moral umreti.“

„Še tako dolgo! — Mamica!“

„Kaj?“

„Kaj ne, saj Cenka ne bo umrla?“

„Bog ve. Bog ve, sinko moj!“

Težko je vzdihnila Mihovka pri teh besedah.

Rada ju je imela svoja otroka: Nacka in Cenko. Težko bi se ločila od katerega izmed njiju. Res prav dobro se Mihovim ni godilo. Hišico in njivo z vrčičem so imeli za domačo potrebo. Mihov oče je delal pri

želzenici za borih osemdeset novčičev od šestih zjutraj do šestih popoldne, v dežju in solncu, v mrazu in vročini. In s temi beliči je bilo treba oskrbeti turščno moko — belo so kupili le o Božiču in Veliki noči — zelje, repo, otrobov lačnemu pujsku in šolske potrebščine učenemu Nacku. Le tu in tam si je pritrkala Mihovka od ust in dela nekaj novčičev v lončeni hranilček za skrajno silo, kakor je rekala.

No in ta skrajna sila se je pokazala, ko je pred dvema dnevoma obolela Cenka za osepnicami. Treba ji je bilo, močne, tečne hrane in težko bi jo bila Mihovka kupila, da ni bilo onih vinarjev v hranilčku.

Nacek in Cenka sta bila res brat in sestra. Vedno sta se igrala skupaj in seveda pri tem ni podiral Nacek sestrici sezidanih hišic, niti ni razkopaval njenih gredic. Nasprotno: vedno in vedno je pomagal Cenki, kadar je le utegnil. Zato ga je pa imela Cenka tudi rada. Zmirom — ona je bila ljubljenska materina — je dobila popoldne skledico mleka in vedno ga je hotela deliti z Nackom. I kajpak, naposled je bila le zadovoljna, da se je Nacek branil.

Sedaj pa, ko je Cenka zbolela, je bilo Nacku dolgčas. Ravno četrtek je bil in šole ni bilo. Ni vedel, kaj bi počel, ker se je bil dopoldne naučil za šolo. Škoda, da je Cenka bolna, sicer bi šla po jagode. Kaj pa, ko bi šel sam ponje? Cenki bi gotovo ugajale.

„Mati! Cenki bi lahko jagod prinesel.“

„Poglej ga no! — Kaj se vse ne zmisli. Danes, pa, po jagode! Uči se, uči!“

Pri teh besedah so skušali Mihova mati obraz v resne gube, da bi Nacka zastrašili. A Nacek je dobro vedel, kedaj so mati jezni in kedaj ne. Poznal je vsako gubico na čelu. Zato je hitel pripovedovati:

„Še dopoldne sem spisal računsko nalogo in pesnico: ‚Golobček, čedna stvarica, sem se tudi naučil.‘“

„Ali je pa tudi res?“

„Res je, res“, in pritrjevalno je pokimal Nacek z glavico.

„Pa povej, da se bodem prepričala.“

Polagoma, bolj tiho je začel. A vedno bolj in bolj mu je glasek naraščal. Krepko, jedrnato je končal.

Materi so pa že med pripovedovanjem izginjale one resne gube raz čelo. Zadovoljno je pokimala in pohvalila Nacka:

„Ni bilo ravno slabo. Le tako pridno se uči.“

„Smem li sedaj po jagode? Kaj ne, mamica, da smem.“

Po zadnjih besedah se je Nacek ljubeznivo pritisnil k mamici in njegove biste oči so jo zrle proseče. Zdelo se je Mihovki, da bi tem prosečim očem ničesar ne mogla odreči.

„Le pojdi. Toda — vrni se kmalu! Pa pazi, da se ti kaj ne pripeti.“

Zadnjih besedij že ni Nacek več slišal. Izginil je bil za hišico, kjer je imel spravljeno košarico, ki so mu jo oče po zimi spleli . . .

II.

Težek, tihoten mir junijevega popoldne je dremal povsodi nad okolico . . .

Tiho, mirno je bilo po vsem gozdu. Niti gibljeja. Zdelo se je, da bi se slišal vsak listič, vsaka še tako drobna vejica, ki bi jo urna oprezna veвериčja nožica sprožila raz drevesa. Vsako brenčanje muhe ali čmrlja, ki bi letel visoko nad vitkimi vrhovi jelk in smrek, bi moral čuti . . .

Leno, zaspano so plavali metulji od cveta do cveta, polagoma dvigaje raznobarvno obrobljena, z drobnim finim praškom potresena krila.

Od tal se je dvigal opojen, balzamičen duh, ki je prihajal od cvetlic in od zrelih, mednih jagod, ki so rasle na mali planoti.

Temnozeleni listovci so jo obdajali. Slabotno oparjeno jim je viselo perje nizdoli . . .

Na mali, gladki skalici med jagodami je ležal v klopčič zvit gad, leno, mrtvo. Gorki, topli solnčni žarki, ki so se skoro navpik vpirali v njegovo zleknjeno, vitko, sluzasto telo, so mu prijali. Male sivkaste oči so zrle topo, dolgočasno v enomer. Le tu in tam ga je premotil šum prav pred gobčekom leteče muhe, da je zaspano obrnil glavo proti oni strani . . .

Tu sem je bil prišel Nacek. Vroče mu je bilo od hitre hoje, in pot mu je lil po okroglem rdečem obrazku. Črni, mokri kodrčki so se sprijemali.

Urno je hitel nabirati in v dobri poluri jih je nabral že pol košarice. Lepe, polne, sočne jagode so bile. Komaj je pričakoval, da bode košarica polna in da čimpreje pohiti domov. Kako vesela jih bo bolna sestra. S kako slastjo jih bo zobala. Škodile ji gotovo ne bodo — —. Gotovo, prav gotovo ji bodo koristile. Naposled je menil za trdno, da bo Cenka ozdravela, ako jih bo jedla, te dobre, lepe sočne jagode. Medtem, ko je tako razmišljal in hitel nabirati, ni nič gledal okoli sebe. Vedno bližje je prihajal oni skalici, ki je na nji žedel gad . . .

Ko je ta zapazil dozdevno nevarnost, se je hipno vzdramil in se tesneje stisnil v klopčič, iz katerega je molela koničasta, odprta, za pik pripravljena glavica.

Nacek je klečal s hrbtom obrnjen proti oni mali skalici in se počasi kar nazaj pomikal. Bolj pripravno je bilo tako. Ni ga bolel križ od vednega pripogibanja.

Zopet se je pomaknil nekoliko nazaj.

Hlačice so se mu bile med plazenjem nekoliko podvihale tako, da se je pokazala izza čišmov gola nožica, ki je prišla tik skalice. Suho listje je zašumelo . . .

Bliskovito hitro je siknil gad in vsekal Nacka ravno na ono mesto.

Bolestno je vskliknil Nacek. Kakor bi ga nena doma z iglo zbedel, je začutil in zaskolelo ga je. Prestrašen se je ozrl in zagledal ravno zadnji del slokega, kačjega telesa, ki je izginjal med vitkimi jagodnimi stebelci . . .

Takoj se je pa spomnil, kaj so v šoli pripovedovali gospod učitelj o gadjem piku.

„Gad — gad!“ je vskliknil poln strahu in zajokal. Kaj naj počne? Prvi trenutek je prijel za rano in stiskal skupaj.

Jokaje je sedel na ono osodepolno skalico, vzdignil nogo na koleno in skušal izsrkati strup iz drobne rane, kjer se je prikazovala kri v malih, drobnih kapljicah. Srkal je in plunil in zopet znova . . . Naposled

pa je vzel žepno rutico in si nad pičenim mestom tesno prevezal. Zraven pa so mu polzele solzice po licih . . .

Vstal je. Ni mogel več nabirati. Pobral je košarico in tekel proti domu.

Ni bilo ravno daleč do vasice. Kakih deset minut. Hitel je na vse pretege . . . Sape mu je začelo primanjkovati in v prsih je začutil ostro zbadanje. Rana ga je skelela in noga ga je bolela ravno pod prevezo, komaj jo je privzdigoval. V vročo glavico pa mu je zahajalo neko neznano, težko čustvo. Po vsem telesu je začutil neko opojno slabost. Za trenutek se je ustavil. A strah ga je znova vspodbudil, da je začel teči.

Še nekoliko korakov in doma bo . . .

„Da bi bili le mati doma“, mu je šinilo v glavo, ko je zapazil zaprta vrata. Prijel je za kljuko, samo zmajala se je.

„Mati — mati!“ je vskliknil z vso močjo. Ne, to ni bil njegov navadni zvonki, čisti glasek. Iz grla mu je prihajal hreščeč, rezek, popolnoma tuj glas. Znova je poskušal odpreti . . . Nič . . .

„Mamica“ — — — vtrujenosti in slabosti se je zgrudil na prag. Pred očmi se mu je temnilo. Iz teme so vstajale dolge, dolge, tako strašne kače. In vse so silile proti njemu . . . On se pa ni mogel ganiti. Zdaj pa zdaj ga bodo opikale.

„Mamica“ — je poskušal vsklikniti, a le grgrajoč, težek glas se mu je utrgal iz prsij . . .

Polagoma se je umikala ona tema. Hipno ga je obdala iskreča, žareča se svetloba, ki mu je kar vid jemala . . . Krasno godbo je začul.

In v oni svetlobi so se prikazali angeljci ter ga vabili in klicali, naj gre ž njimi. Naposled je pristopil jeden prav blizu njega in ga dvignil v naročje . . . Ves angeljski zbor je zapel . . .

III.

Na odru sta ležala drug poleg drugega, Nacek in Cenka, blede, voščenega, smehljajočega obraza.

Po sobici se je širil duh po svečah in po velih cvetkah, ki so bile razstrte po mrtvaškem odru . . .

Na klopici pri peči sta pa sedela Mihovec in Mihovka. Žalostna, potrta . . . Oba sta izgubila, kar jima je bilo najljubše, največja radost in ponos.

Malo časa potem, ko je Nacek preminul na pragu, je prišla Mihovka s košarico salate z njive. Odložila je košarico, ko je zazrla ležati Nacka na tleh in meneč, da je utrujen zaspal, ga je prijela za ramo in zaklicala:

„Nacek! Vzdrami se in pojdi notri!“ A Nacek se ni zganil. Bledi obrazek se mu je nežno smehljaj.

Drugič ga je zaklicala, in prijela njegovo ročico, da bi ga dvignila. Prestrašena jo je izpustila. Roka je bila mrtva, mrzla . . .

Srce se ji je krčevito stisnilo in obledela je. Po vsem telesu je trepetala, ko je dvignila Nacka in ga nesla v hišo na posteljo.

A kupa trpljenja še ni bila polna. Proti večeru se je Cenki poslabšalo. Medtem, ko je šla Mihovka na njivo, se je Cenka razgrnila in prehladila. Po noči je ugasnila, mirno kakor svetilka, ki ji je zmanjkalo olja.

Ugasnila sta, zvenela sta, liki pokošeni cvetki . . .

Naši rožici.

Bujno cvetita
V naši gredici
Dve ljubeznivi,
Krasni cvetlici.

Kadar nad gore
Zorica vstaja,
Rožici z roso
Hladno napaja.

Ko se za gore
Solnce izgublja,
V sanek cvetlici
Nežno poljublja

A ne v gredici
Rožici pestri,
V naši sta hiši:
Bratec pri sestri!

K njima ne zgublja
Zora se zlata,
Marveč poljublja
Mama ju, ata.

Milico kliče,
Drami Ivanka,
Stavi v posteljko,
Vzbuja iz sanko.

Vnéslav.

Šopek Marijinih čednostij.

VII. Pokorščina.

o nepokorščini naših prvih starišev Adama in Eve je prišlo s prvim grehom na svet vse hudo. Za to nepokorščino je poleg Odrešenika zadostovala tudi Marija. Izbrana je bila za mater Odrešeniku; odločeno ji je bilo, da bo morala ž njim vred čutiti bolečine, katere bo sam trpel. Z nobeno besedo se ni branila tega. Dala je tedaj angelju za vse čase prepomenljiv odgovor: „Dekla sem Gospodova“, to je: služabnica sem Gospodova, ki hočem vse storiti, kar on želi. Marija je po svoji pokorščini sodelovala pri odrešenju; njena pokorščina je tudi ljudem najlepši zgled te prepotrebne čednosti.

Marija je v zgodnjih letih cvetoče mladosti morala zatisniti trudne oči svojemu očetu in svoji materi. To je bila pač huda poskušnja za sveto devico, toda tolažila jo je zavest, da ju v svojem življenju nikoli ni razžalila z nepokorščino. O, da bi tako mogel reči vsak otrok! Da bi pač vsakdo rad poslušal svojega dobrega očeta in svojo skrbno mater! — Likurg, ki je dal za špartansko državo najboljše postave, kar nič v njih ne omenja nepokorščine otrok do starišev ali kake kazni za to, ker se mu je zdelo nemogoče, da bi se otroci predrznili z nepokorščino žaliti svoje stariše. Tako je sodil pagan. — Kako se morajo zavedati te dolžnosti krščanski otroci, ki vedó, da so stariši namestniki božji. Bog je — rekel bi — vzel jeden biser iz svoje krone in ga dal starišem, da imajo večjo veljavo pri otrocih. — Otroci morajo ljubiti svoje stariše in jim biti hvaležni tudi radi tega, ker so njih največji dobrotniki. Le poglej, ljubi otrok, potno čelo svojega očeta in žuljave roke! Ali te ne opominjajo k ljubezni? Prav radi tebe toliko delajo in trpé oče. In ali moreš biti nepokoren svoji materi, če se ozreš v njih ljubeče, skrbno oko?

Marija je preživela svoja mladostna leta v templju. Svojim prednikom je izkazovala jednako pokorsčino in spoštovanje, kakor svojim starišem. S tem

ravnanjem je dala prelep zgled vsem, ki imajo v življenju predstojnike ali namestnike starišev, katerim morajo biti pokorni v vseh rečeh, kar ni zoper božje zapovedi. Koliko zvestih posnemovalcev in posnemovalk

ima Marija v tem! *Eofrasija* je bila bližnja sorodnica cesarja Teodozija. Svet ji je ponujal v obilnosti vse posvetne sreče in slave. In vendar je prostovoljno zapustila svet, prosila za vsprejem v samostan in je tukaj vsem svojim sestram dajala zgled najbolj odkritosrčne ponižnosti in pokorščine. Rada je drugim pometala, vodo nosila v kuhinjo in kruh pekla; nobeno delo ji ni bilo pretežavno. Nabrala si je tako polno dobrih del za nebesa, in sv. cerkev jo tudi časti kot svetnico.

Najbolj zvesti posnemovalci in častilci Marijini pa bodete, ljubi otroci, če bodete zlasti pokorni sveti katoliški cerkvi, ki nadaljuje na zemlji delo Jezusa Kristusa in vodi ljudi k večnemu zveličanju. Ona je v resnici naša dobra mati. Sv. katoliška cerkev sprejme precej po rojstvu človeka in mu dá nadnaravno življenje milosti božje pri sv. krstu; v vseh važnih okoliščinah njegovega življenja ga spremlja, tolaži ga na smrtni postelji in še potem, ko je njegovo telo pokopano v grobu, moli za njegovo dušo. Zato je sveta *Terezija* na smrtni postelji večkrat ponavljala besede: „Hči sem sv. cerkve“, in ni nehala Boga zahvaljevati za to milost. To je bilo njej največje veselje in največja tolažba. Prav to je menil tudi blagi *Tomaž Mor*; Brezbožni kralj Henrik VIII. ga je silil, da bi odpadel od sv. katoliške cerkve. Častitljivi starček pa se ni dal premotiti ne po lepih besedah, ne po grožnjah. Za katoliško cerkev je žrtvoval svoje premoženje, svojo čast, svoje življenje in predno je umrl, je še rekel: „Jaz umrjem v sv. katoliški veri.“ Tako je pokazal svojo ljubezen do sv. katoliške cerkve slavni *Tomaž Mor*; ti, ljubi otrok, jo pokaži z zvestim izpolnjevanjem cerkvenih zapovedij.

A. Stroj.

Le jedno rožo . . . !

Blizu mesta je stala lepa in velika gosposka hiša, okoli katere je cvetlo vse polno cvetic, grmičev in sadnih dreves. Tik pred hišo je bil napravljen vodomet, a malo dalje ribnik, po katerem so složno plavali labodi. Po lepih, s peskom posutih potih se je sprehajala osemletna deklica, hči bogatega hišnega posestnika. Na kodravi glavi je nosila zelen venec, a iz očij ji je sevalo samo čisto veselje. Zdajci obstane pri rožnem grmu ter opazuje vidno zadovoljna čez vse krasno rožo, ki je rastle na njem. Utrgavši rožo, si jo pripne na prsi. Idoč dalje prispe do železne vrtne ograje in kaj vidi tu? Revna deklica je stala zunaj pred ograjo, iztezala roko skozi ograjo ter milo prosila:

„Ah, ljuba deklica, dej, daruj mi kaj!“

„Kaj naj ti darujem?“ povpraša bogata deklica na vrtu.

„Pri sebi nimam ničesar. Le to rožo imam; jo li morda hočeš?“

„Da, da! prosim!“ vzklikne revna deklica ter željno iztegne roko po lepi cvetici.

Lina — tako se je imenovala bogata deklica — si sname lepo rožo s prsij ter jo poda ubogi deklici. Ta se ji srčno zahvali ter steče z njo k svoji materi, ki je bolna ležala v revni podstrešni sobici.

Ko deklica vstopi, se bolnica radovedno skloni v postelji ter deje: „Ali mi kaj prinašaš, Ivanka?“

„Le eno rožo, draga mati!“ odgovori Ivanka.

„Dobila sem jo od brhke deklice, ki se je sprehajala po krasnem vrtu.“

„Oj, kako lepa je ta roža!“ vzklikne mati, vzemši rožo v roko in opazujoč jo. „Ivanka, skoči, skoči še po nekaj poljskih cvetic! Spletli bodeva šopek ter v njega sredo vpleteva to krasno rožo!“

Kakor srnica hiti mlada deklica iz sobe na bližnjo senožet. Kakor lahkokrnil metuljček se je pripogibala od cvetke do cvetke, trgala jih in trgala. Kmalu jih je nabrala cel kup ter hitela s cvetkami k materi domov.

Bolnica se zopet skloni v postelji ter splete s hčerkinjo pomočjo lep šopek z rožo na sredi. Izročivši ga Ivanki, ji naroči, naj gre s šopkom na ulico ter naj ga tam ponuja mimoidoči gospodi.

Ivanka je sedela že cele pol ure na oglu mestne ulice, ponujala je in ponujala šopek; a nihče ga ni hotel kupiti. Kakó jo je rezalo v dušo, ko so mimoidoči ljudje le odkimavali z glavo, ali jo celo zavračali, naj ne bo nadležna! Zdajci pa pridrdra kočija. Ustavi se pred Ivanko. Gospod stopi iz kočije, približa se Ivanki ter deje:

„Koliko pa stane ta šopek! Res je lep! Tako krasne rože že skoro nisem videl!“

Mala prodajalka stegne ročico proti gospodu ter odgovori: „Gospod, dajte mi zanjo, kar hočete!“

„Če ti torej dam petdeset vinarjev, kaj bi naredila s tem denarjem?“

„Tako bi ga nesla ubogi svoji materi, ki že več tednov bolni ležè doma!“

Ljudomili gospod takoj spozna iz Ivankinega pogleda, da ima odkritosrčno in pošteno deklico pred seboj. Zatorej odgovori: „No, če je pa tako, dam ti kar celo krono!“ To rekši stisne deklici sreberni denar v roko. Žarečih očij se Ivanka vrne k materi; vesela je bila, kakor bi bil ves svet njen. Svetlo krono položi k materi na posteljo ter jame pripovedovati, kaj in kako se ji je godilo. „Oj, hvala bodi Bogu!“ pravijo mati, „zdaj si lahko kupiva kruha!“

* * *

Mladi čitatelj, mlada čitateljica! Gotovo bi rada vedela, kaj je gospod naredil z rožo? No, šel je naravnost k svoji materi, ki je stanovala v veliki, bogati hiši. Z radostnim srcem ji je daroval šopek z rožo. Mati je bila tega vesela in radostno je vzklikovala: „Oj, kako krasna roža!“ In v tem, ko je ta gospod sedel ljubeznivo kramljaje s svojo materjo za mizo, veseleč se rožine lepote in vonja: sta v revni podstrešni sobici mati in hči hvaležno uživali kruh, ki sta si ga kupili za dobljeni denar.

Glejte, dragi otroci: le jedna roža je bila in vendar je osrečila kar čvetero ljudi! *Fanko Leban.*

Nacek se je namrdnil.

„Kdor ne zelja, ta ne žganjcev!“ so veleli mati, ko so malemu Nacku zadišali žganjci iz kuhinje, da je položil žlico na mizo.

„Le jej, le jej, Nacek! Moraš!“

„Pa ne bom!“

„Pa od mize! Kdor ne zelja, ta ne žganjcev!“

Nacek ni šel. Roko je pritisnil na oči in se držal pol joka, pol jeze hkrati, češ: koj od mize ga podijo, če ne je, če ne more, če mu ne gre zelje. Kako ga je lani jedenkrat bolel trebuh po njem? In zato od mize?

Odrasla sestričina prinese žganjce z ocvirki, ki so se zdeli Nacku že od nekdanj boljši nego vse kislo zelje na svetu.

„Nacek, jej no! Sedaj so žganjci! Ali ne vidiš?“

Nacek se je namrdnil.

„O, kako diše ti žganjci! Pet ocvirkov je pred Nackom.“

„Nacek, jej, jej! Posili se, če ne moreš“, ga draži sestričina.

„I-i-i, saj bi rad, pa — pa — ne maram!“ zdihne namrdnjeneč, a drugi v smeh, da so žlice klopotale po mizi.

Tudi Nacek se je pomagal smejati, da so mu solze jeze in veselja zalile oči, in vendar je videl žganjce z ocvirki pred seboj.

Takoj je je začel marljivo obdelovati spoznavši, da bi je vsled njegove namrde utegnili pojesti tudi brez njega.

Dobravec.

L. K. Parin

Dva vršiča.

(Basen.)

Z mladega debela sta gnala dva vršiča. Krepko in bratoljubno sta rastla, da je bilo veselje gledati dolgi, močni mladiki z omladnimi in izredno velikimi listi. —

Tako sta prebila v zadovoljstvu nekaj pomladij.

Toda vršiča sta postajala vedno večja in debelejša. Poganjala sta veje; a tedaj se je vnela mej njima nevgasljiva zavist. Vsak bi bil rad sam gospodar celega debela in gledal bratca kot zamorjeno, postransko vejo. Zato pa sta se jela košatiti in gnati tako goste veje, da jih solnce ni moglo presijati.

A privalila se je debela zima, ki je lahkoma naložila težki, snežni tovor na preveč košata vršiča. Vršiča pa sta se upogavala in šibila pod sneženo težo toliko časa, dokler se nista — odlomila!

Tako je zima poravnala bratovski prepir.

— 2.

K a p l j a.

Rosnato kapljo na travi
Zjutraj sem opazoval.
V solnčnih žarkih ta biser
Krasno se je lesketal,

Sapica rahla končala
V hipu krasoto je to,
Solnce pa še je sijalo
Ljubko kot prej na zemljo.

Vse je minljivo na svetu
Sreča vsa hipno zbeži —
Stalne le sreče se Solnce
Gori v nebesih blišči.

Fr. Zdravko.

Dete na sliki.

„Mamica, kdo je to dete na sliki,
Ki je prav táko, kakor jaz?
Glejte, kakó me gleda z nasmehom,
Glejte, kakó ima mil obraz!

Mamica, kdo je?“ — „Detece moje,
To je sam Jezušek, božji Sin,
Tvoj prijatelj, tvoj miljeni bratec,
Ki je prišel z nebeških višin!

Tebe je ljubil in vse človeštvo,
Pa je na zemlji nas obiskal,
Tebe je ljubil in vse človeštvo,
Pa je zato — otrok postal . . .

Res je, moj ljubček: ves tebi podoben
Jezušek ta se ti s slike smeji —
Detece moje, moj srček prezlati,
Glej, da boš njemu podobno i ti!“

M. Podtrojiški.

G o z d a r.

Oblastno mi poje sekira,
In drevje bolestno ječí,
Za drugim se drugo podira,
A meni srce se smeji.

Krepkeje še bodem pritiskal,
Da delo bolj pojde od rok,
Popeval bom glasno in vriskal,
Da grmel bo nebni obok!

Naj padajo debela debela,
Naj hrasti in hoje ležé;
Prej rast jim je bila vesela,
A zdaj se poslednjič solzé!

Saj vse tu na svetu premine,
Preminil bom nekda j i jaz,
Ljubezen do sveta mi gine,
Ker ima goljufen obraz.

— 2.

O, jej! Ti, ti . . . !

Dedek pipo
Z ustni giblje,
Z roko dete
V zibki ziblje:
Ajaj-tu-tu!

S temne stene
Zleze spanec,
Staréka ziblje
Stari znanec:
Ajaj-tu-tu!

Dedek dremlje,
Zibka čaka,
Pipa pada,
Dete plaka:
O, jej! Ti, ti . . . !

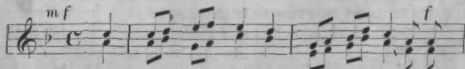
Silvin Sardenko.

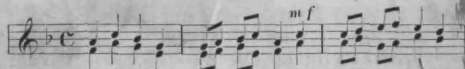
53. Mladi vojaki.

Tempo di marcia.

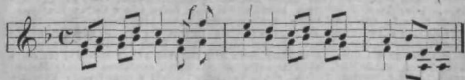
P. Angelik Hribar.

1. Mi smo vo - ja - ki, ko - ren - ja - ki, Ka -
 2. e - li - ke de - la - mo ko - ra - ke. Pred
 3. Ko mi vih - ti - mo brid - ke me - če, Ni
 4. Ko bo - mo pa ke - daj do - rasli, Že -

1. ko nas gleda - jo ljud - je! Pa pra - vi - jo: To
 2. nami bo - ben ro - po - tá; Pa - pir - na - te so
 3. smrti ne kr - va - vih ran; Če te - če kri, iz
 4. le - zo bo, kar zdaj je les; Ko bo - do dru - gi

1. so ju - naki, Ki se ni - ko - gar ne bojé.
 2. na - še čake, In puške na - še iz lesá.
 3. no - sa teče, Ka - ko je lep vo - jaški stan!
 4. krave pasli, Vo - ja - ki bo - mo mi zarés!

Jož. Štritar.

Kratkočasnica.

Kmet je peljal poln voz zeljnatih glav v klanec. Ko je bil že blizu vrha, se mu voz zvrne in glave se zatrkajo na vse strani po hribu nizdol. Kmet se popraska za ušesi in hladnokrvno reče: „Sedaj pa vidim, da je res, ker pravijo, da ima vsaka glava svojo misel!“

Fr. Zdravko.

Uganke in šaljiva vprašanja.

1. Katera reč je takoj za tretjino manjša, če jo obrneš narobe?
2. Kateri del drevesa je najbližje našim očem, če gledamo na visoko drevo?
3. Čim manj ima, tem višje gleda — kdo?
4. Katerega človeka brivec ne more ostriči, čeravno ima dolge lase?
5. Kaj je narobe prav?

(Odgonetke in imena rešilcev v prih. listu.)

Odgonetka zastavice v 6. številki:

Šiška — sadež mal,

Miška — je žival,

Prav so uganili: Fajdiga Ang., Franke Josipa, Jeran Ana, Lipah Mar., Snaj Ana, Kragelj Uršula, učenke V. razr. pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Slamberger Inka in Nuša, učenci v Kranju; Mimi Rantova, pošt. upravitelj. na Dobrovi; Vršič Vekoslav, gimnazijec v Mariboru; Lovšin J., petošolec v Ljubljani; Labernik Mici in Vrančič Zinka, učenci pri čč. gg. uršulinkah v Ljubljani; Adamič Minka in Tonči, nadučit. bčerk v Ljubljani; Knišič Frančiška, gojenke v uršulin. samostanu v Loki; Požar Mar., Cverle Mar., Bovha Ivanka, Brežnik Roz., Šuster Malči, Kveder Franca, Repinšek Mar., Mareš Milka, Glinšek Tončka, učenke dekl. šole v Celju; Gradišnik Fedor, Radaj Ivan, Mak Val., Rajher Konrad, Veltavski Bernard, Vidic Karol, Vodeb Ivan, Vrečar Ivan, Zabukovešek Jožef, učenci slov. deške šole v Celju; Brus Mar., Cilinšek Jozefa, Confidenti Betika, Brežnik Jožefa, Gobec Liz., Gregorič Berta, Kranjc Štef., Matko Olga, Oričnik Herm., Povh Jozefa, Oričnik Franja, Pišek Ivanka, Sorčau Franja, Stropnik Mar., Trbovc Terezija, Žekar Neža, Žunk Angela, učenke pri čč. šolskih sestrah v Celju; Zorko Josip, Gorc Al., Bukovec Al., učenci IV. razreda v Rudolfovem; Polak Mici, Jaklič Antonija, gojenki uršul. samostana v Loki; Medved Anton in Jožef, Novljan Ludvik, Skube Venceslav, učenci v Rudolfovem; Kogovšek Jakob v Dravljah; Trobec Hel., učenka III. razr. pri čč. gg. uršulinkah v Ljubljani; Kalin Ivanka, učenka III. razreda v Kostanjevici; Kosí Mar., Herzog Leonija, Smodiš Ana, Škrlec Henrijeta, Zadravec Katar., Repič Elza, učenke Franc-Jozefove šole v Ljutomeru; Turšič Vinko iz Ravni pri Sv. Duhu na Dolenjskem; Hofbauer Valter, učenec V. razr. v Trzinu; Fabjančič Fr., učenec III. razr. v Novem mestu; Crobath Fr., učenec IV. razr. v Kranju.